

Mál nr. 30/2001

M og Vátryggingafélagið V v/ábyrgðartryggingar R.

Vinnuslys 24. júní 1998.

Gögn.

1. Málskot móttakið 31. janúar 2001.
2. Málsskjöl sem fylgdu málskotinu merkt nr. 1-15, þ.á m. lögregluskýrslur, bréfaskipti við tryggingafélag og yfirlýsingar.
3. Niðurstaða tjónanefndar vátryggingafélaganna í máli nr. 1349/2000.

Málsatvik.

Tjónþoli slasaðist við vinnu sína hjá R. Þegar slysið varð var verið að undirbúa bifreið fyrir undirvagnsþvott og ryðvörn. Hann lýsir málavöxtum svo að bifreið hafi verið ekið upp á sliskjur sem festar eru á búkka og notaðar vegna undirvagnsþvottar. Þegar bifreiðin var komin upp á sliskjuna hafi hann staðið við aftari enda sliskjunnar og haldið við enda hennar til að finna rétta jafnvægispunktinn svo unnt væri að velta sliskjunni fram og til baka við undirvagnsþvottinn. Bifreiðinni hafi verið ekið heldur of langt og því hafi þurft að bakka henni. Við það hafi tjónþoli orðið undir sliskjunni þar sem hann hélt undir enda hennar. Tjónþoli krefst bóta úr ábyrgðartryggingu fyrirtækisins og byggir kröfuna á því að slysið megi rekja til þess að aðstæður á slysstað hafi verið ófullnægjandi, vinnubrögð sem starfsmönnum var gert að viðhafa við sliskjuna hafi skapað hættu fyrir þann sem stóð við hana og skort hafi á að starfsmönnum hafi verið leiðbeint um réttar starfsaðferðir. Í lögregluskýrslu fullyrðir tjónþoli að það sé rangt að eigandi fyrirtækisins hafi verið búinn að banna mönnum að halda við sliskjuna er verið væri að aka upp hana. Þvert á móti fullyrðir tjónþoli að beinlínis hafi verið ætlast til þess að haldið væri við sliskjuna.

Ökumaður umræddrar bifreiðar var eigandi fyrirtækisins. Í lögregluskýrslu skýrir hann svo frá að hann hafi ekið rólega upp sliskjuna. Tjónþoli hafi staðið vinstra megin við sliskjuna og átt að leiðbeina honum við að stilla sliskjuna og aka upp á hana með því að segja honum til með framhjólun svo hann æki ekki út af henni. Er sliskjan sporðreistist kveðst hann hafa ætlað að bakka lítillega aftur en lent aðeins aftur yfir jafnvægispunktinn með þeim afleiðingum að sliskjan sporðreistist. Hann heyrði þá óp frá tjónþola, leit út og sá hann sitjandi á götunni með fæturnar undir sliskjunni. Hann kveðst þá hafa strax ekið áfram þar til sliskjan sporðreistist aftur. Hann fullyrðir að það sé rangt hjá tjónþola að beinlínis hafi verið ætlast til þess að sá sem leiðbeindi við að aka upp á sliskjuna ætti að halda um hana og bendir á að bílarnir hafi slíkan þunga að ekki sé hægt að takast á við hann með handafla.

Sambærilegt slys hafði orðið nokkrum dögum áður í fyrirtækinu. Eftir það slys kom eftirlitsmaður frá Vinnueftirlitinu í fyrirtækið og gerði kröfu um að enginn kæmi nálægt sliskjunni meðan bifreið væri ekið upp eða niður eftir henni.

Tryggingafyrirtæki vinnuveitanda tjónþola telur að slysið verði ekki rakið til atvika sem vinnuveitandi beri skaðabótaábyrgð á heldur gáleysis tjónþola sjálfs.

Álit

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum telur nefndin að tjónþoli hafi ekki sýnt fram á að vinnuveitandi beri bótaábyrgð samkvæmt fyrirliggjandi ábyrgðartryggingu. Ósönnuð er sú fullyrðing tjónþola að þau vinnubrögð sem hann viðhafði við sliskjuna hafi verið í samræmi við fyrirmæli vinnuveitanda og sú fullyrðing hans stangast á við framburð vinnuveitanda hjá lögreglu. Engin gögn hafa verið lög fram um það að aðstæður á slysstað hafi verið ófullnægjandi og að skort hafi á að starfsmönnum hafi verið leiðbeint um réttar starfsaðferðir. Virðist því mega rekja slysið til aðgæsluleysis tjónþola og hættulegra vinnubragða sem hann

viðhafði. Gögn málsins benda til að vinnubrögð tjónþola hafi verið tilgangslaus og þvert á fyrirmæli. Bótaréttur samkvæmt ábyrgðartryggingu vinnuveitanda telst því ekki vera fyrir hendi.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er ekki fyrir hendi samkvæmt fyrirbyggjandi ábyrgðartryggingu.

Reykjavík, 13. mars 2001.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.